

Mériguet, de handen losjes op het stuur en voortdurend van baan wisselend om zoveel mogelijk auto's in te halen, reed als een idioot. Ondertussen stelde hij me allerlei vragen. Of ik een bekende artiest was en of ik ook zong en of ik wel eens in een film had gespeeld. Hij probeerde me uit te horen, maar ik hield de boot af.

We reden de snelweg op. Mériguet, duidelijk gefrustreerd, trapte het gaspedaal helemaal in. Nu was het mijn beurt.

'Hoe is het gebeurd?' begon ik.

De zonnebril draaide mijn kant op. 'Wat bedoelt u?'

'De moord op mijn vader en de anderen.'

'Daar mag ik niets over zeggen.'

'Waarom niet?'

'In het belang van het onderzoek.'

'Wie is het derde slachtoffer?'

'Een jonge vrouw.'

Ik moest meteen aan vroeger denken. Toen mijn moeder...

'De identiteit is nog niet vastgesteld,' klonk het naast me.

'Waarom wordt Felix verdacht?' Ik draaide me naar Mériguet toe.

'Dat moet u aan mijn chef vragen.'

'Ik vraag het nu aan jou.'

'Eh...' Het tutoyeren leek effect te hebben. 'Alles wijst erop dat jouw broer de dader is.'

'Wat bedoel je met "alles"?''

'Hij is aangehouden met het moordwapen.'

'Wat voor wapen?'

'Een mes.'

Ik schrok me dood, maar deed mijn best niets te laten blijken. 'Wat voor mes?'

'Een groot mes.'

Terwijl we met meer dan honderdzesig kilometer per uur over de snelweg schoten, nam hij zijn handen van het stuur om de afmeting van het mes aan te geven. Zo'n dertig tot veertig centimeter. Inderdaad: groot. Het zweet brak me uit.

'Bedoel je dat mijn vader en de anderen met een mes om het leven zijn gebracht?' slaagde ik erin mezelf te herpakken.

'Ja.' Mériguets handen lagen gelukkig weer op het stuur. 'En met meer dan één messteek,' voegde hij er grimmig aan toe.

‘Maar eh...’ Wanhopig probeerde ik me een voorstelling te maken van wat er gebeurd was. Nee, ik kon me er niets bij voorstellen. ‘Felix zou zoiets nooit doen.’

‘Dus wel.’ De zonnebril draaide weer mijn kant op. ‘En ik kan je verzekeren dat ik nog nooit zoiets smerigs heb gezien.’

‘Maar wat is er dan gebeurd?’

‘Sorry.’ Hij stak zijn hand op. ‘Daar mag ik niet over praten.’

‘Felix kan het nooit gedaan hebben. Zo is hij niet.’

‘O, hoe is hij dan wel?’

‘Felix is...’ Ik twijfelde. Was het verstandig om in details te treden? Felix had een onberekenbaar karakter. Explosief wanneer niemand het verwachtte. Misschien was zijn karakter de laatste jaren nog onberekenbaarder geworden. ‘Felix is een beetje anders dan anderen,’ antwoordde ik ten slotte, ‘maar hij is geen moordenaar.’

Mériguet liet een laatdunkend lachje horen. ‘Jouw broer is de hoofdverdachte in een drievoudige moordzaak. De bewijslast is overduidelijk. Het zou iedereen een hoop moeite besparen als hij gewoon zou toegeven.’

Demonstratief wendde ik me af. Ik was niet naar Frankrijk gekomen om de politie te helpen Felix op te sluiten. Ik was hier om mijn broertje vrij te krijgen. Felix was geen moordenaar. Waarom zou hij onze vader willen doden? En Sandy? En de onbekende vrouw? Er moest sprake zijn van een misverstand.

‘Waarom praat je broer eigenlijk niet?’ hoorde ik Mériguet vragen.

Ik hield mijn kaken stijf op elkaar.

‘Kan hij überhaupt praten?’ klonk het treiterend. ‘Volgens mij is het een familiekwaal.’ Hij begon te lachen.

Ik moest mezelf inhouden, maar ik zei niets. Met deze kerel wilde ik geen woord wisselen. Mériguet leek de boodschap te hebben begrepen en zette een cd op. Een dreunende bas en een zangeres die zong alsof ze ieder moment kon klaarkomen. Foute disco. Heel erg fout. Maar ik was allang blij dat we niet meer hoefden te praten.

Ik staaarde naar de betonnen wand die de afscheiding vormde tussen de snelweg en de rotsen. De fraaiere vergezichten lagen aan de kant waar Mériguet zat. Af en toe wierp ik een schuine blik. Cipressen en olijfbomen, witte huizen met roze pannendaken en bloeiende oleanders en bossen bougainville. Ergens in de verte lag de Middellandse Zee. Maar die zag ik niet. Wel een goudgele zon en een strakblauwe lucht. De borden langs de weg flitsten voorbij. Antibes, Juan les Pins, Cannes. De Côte d’Azur. Het paradijs. Voor wie het zich kon permitteren.

Ik realiseerde me hoe lang ik niet meer in Zuid-Frankrijk was geweest. Te grote huizen, te grote auto's, te grote zwembaden, te grote boten, te grote tieten, te veel blingbling. Rijke mensen kunnen per definitie niet deugen. Dat was mijn overtuiging. Daarom was ik hier al een half leven lang niet meer geweest. Maar – toegegeven – het was hier wel verdomd mooi. Het felle licht, de weelderige vegetatie, de oude stadjes met hun verweerde muren die tegen de bergen leken te kleven. Het land van lavendel en van Vincent van Gogh.

Als kind had ik hier de zomervakanties doorgebracht. In het buitenhuis van mijn grootouders in Montauroux. Een voormalige bastide met veel kamers en nog meer terrassen die met trapjes en geplaveide paadjes met elkaar verbonden waren. Ik herinnerde me de zomerjurken van mijn moeder en hoe haar huid en haren roken naar zon, kokosmelk en Cacherel. Hoe we met een volle picknickmand in de auto stapten en naar het Lac de Saint-Cassien reden, waar Felix, die nog een baby was, onder een parasol op het strandje lag en sliep. Felix was een baby die zijn naam eer aan deed. Altijd gelukkig, nooit huilen. Die zomer was de laatste keer dat we aan het meer kwamen. Na de dood van moeder was mijn vader voor mijn grootouders persona non grata. Ook al zou ik dat pas later begrijpen.

Daarna volgden de zomervakanties met mijn vader en Felix. Ook in Zuid-Frankrijk, maar dichterbij de kust. Fréjus, Sainte-Maxime, Cavalaire-sur-Mer. Iedere zomer huurden we een ander kapitaal huis met zwembad. De zorg voor Felix lag in de handen van nanny's. Jonge meisjes van begin twintig die geleerd hadden hoe je met iemand als Felix moest omgaan. Iedere zomer gingen er andere nanny's mee. Altijd mooi, altijd jong. Meisjes waar mijn vader met zijn tengels niet vanaf kon blijven. Zoals de seizoenen wisselden, zo wisselden wij van nanny's. Of misschien was het de schuld van Felix die, naarmate hij ouder werd, steeds lastiger en onhandelbaarder werd.

De laatste keer dat ik mee op vakantie ging, was na mijn eindexamen. Ik had geen geld, maar wilde toch op reis. Het zou een rampzalige zomer worden. De eerste ramp was Sandy die plotseling in ons leven stapte en me meteen liet weten dat ze niet van plan was te vertrekken. De tweede ramp was de kast. Een incident met verstrekkende gevolgen.

Zodra we terug in Nederland waren, ging ik op kamers wonen en leefde ik mijn eigen leven. Felix zag ik alleen op zijn verjaardag en rond de feestdagen, wanneer ik vond dat ik weer eens een bezoekje aan mijn vader moest brengen. Ik was een slechte zus. En een slechte dochter. Egoïstisch. Maar het kon me niet schelen. Mijn vader en ik leefden in verschillende werelden. Die van mij was goed, die van mijn vader slecht.

Toen kwam het rampjaar, 2004, het jaar waarin ik het contact opzegde met mijn vader en daarmee automatisch met mijn broertje. Sindsdien had ik Felix niet meer gezien. En – eerlijk

is eerlijk – ik had hem ook niet gemist. Zou hij me herkennen? En zo ja, zou ik hem dan aan de praat krijgen?

Een groot mes.

Ik probeerde aan iets anders te denken.

Het lukte niet.

Zwijgend reden we verder, terwijl het zoveelste foute ummer uit Mériguets speakers schalde.

Bij Le Muy verlieten we de snelweg. Een paar rotondes en stoplichten. Daarna ging het over een brede weg richting Draguignan. Het vlakke landschap begon te glooien. Beboste heuvels. Daartussen wijnvelden. In de verte doemden de bergen op. Afgelopen nacht had ik Draguignan gegoogeld. Het stadje telde nog geen veertigduizend inwoners en was vroeger de hoofdstad van de Var geweest. Het *commissariat de police* waar Felix in de cel zat bevond zich ten zuidoosten van het centrum.

We passeerden het plaatsnaambord. Terwijl Mériguet zich steeds meer ergerde aan het verkeer voor hem dat zich – in tegenstelling tot hem – wel aan de maximumsnelheid hield, probeerde ik me te oriënteren. Een Citroëngarage, een pizzeria, een tankstation. Bij een rotonde ging het rechtsaf. Avenue Julien Cazelles. Het straatnaambord schoot voorbij.

‘Merde!’

In een poging de auto voor ons tot meer snelheid aan te zetten, sloeg Mériguet met alle kracht op de claxon. Toen dat niet hielp trapte hij het gas helemaal in, passeerde op volle snelheid de auto en zwenkte net voor een tegemoetkomende bus weer naar rechterrijbaan.

Idiot!

Op het moment dat ik wilde roepen dat Mériguet en niet Felix in de cel thuishoorde, zag ik het politiebureau. De toegang naar de parkeerplaats lag links van het gebouw, maar Mériguet scheurde verder, langs de hoofdingang, en draaide scherp naar links om meteen op de rem te trappen en weer naar links te draaien. Met een pasje opende hij een groot schuifhek, waarna we een parkeerplaats op reden waar Mériguet bijna tegen een busje van een schildersbedrijf aanreed.

‘Putain!’

Hij sloeg weer op de claxon en mompelde iets over de puinhoop die de schilders veroorzaakten.

De parkeerplaats bevond zich aan de achterzijde van het gebouw. Door het raampje tuurde ik naar boven. Tegen de gevel stond een steiger, waar waren de cellen? Op Google Afbeeldingen had ik het gebouw vanuit alle hoeken bekeken.

Met een schok kwam de auto tot stilstand. Ik stapte uit, blij dat de helse rit voorbij was. Het gebouw had twee verdiepingen. Op de bovenste verdieping waren alleen stenen te zien. Daaronder zat een etage met ramen. De begane grond bestond weer uit stenen, onderbroken door twee stalen deuren.

‘Waar zit Felix?’ vroeg ik nadat Mériquet me mijn tas had gegeven.

Hij wees naar boven.

‘Waar?’

‘Op de tweede verdieping.’

‘Maar daar zijn geen ramen.’

‘Klopt.’ Hij begon te grijnzen. ‘Het is geen hotel.’ Hij lachte weer iets te hard.

Leuk. Hartstikke leuk. Een trap tussen zijn ballen kon hij krijgen. ‘Ik eis dat Felix zo snel mogelijk uit zijn cel wordt gehaald,’ zei ik, mezelf met moeite beheersend.

‘Dat bepaalt mijn chef.’

‘Zo snel mogelijk!’

Hij knikte en schonk me een blik van lul-maar-raak.

‘Gaat u mee, madame?’

Ik volgde hem, onder de steiger door, naar een van de metalen deur die hij met een pasje opende. We stapten het gebouw binnen. Een lange gang met aan weerszijden deuren. Wat zat er achter die deuren? Kamers? Werden de verdachten hier verhoord? Was Felix hier ook geweest? Terwijl ik achter Mériquet aan liep, hoorde ik het zoemen van de airco.

De gang maakte een bocht en kwam uit op een corridor. Achter dik glas bevond zich het publieke gedeelte van het politiebureau. De hoofdingang, een receptie, een balie, stoeltjes voor bezoekers. Op een daarvan zat een vrouw te wachten. Toen onze blikken elkaar kruisten, zag ik hoe haar voorhoofd zich fronste. Ik bevond me aan de verkeerde kant van het glas. Een verdachte die werd opgebracht. Ik zag het haar denken.

‘Naar rechts,’ hoorde ik Mériquet zeggen.

Links leidden twee beveiligingspoortjes naar de hoofdingang en het publieksgedeelte, rechts ging het naar het trappenhuis. Er was een lift, maar Mériquet nam de trap en sloeg telkens een tree over om te laten zien wat voor bink hij wel niet was. Toen we op de eerste verdieping waren, schoof hij de zonnebril over zijn haren en sloeg rechtsaf.

Snel wierp ik nog een blik naar boven. Daar ergens op de tweede verdieping waren de cellen.

Nog even geduld, Felix. Ik haal je eruit.

‘Komt u, madame.’

Het was niet eens een vraag.

Hij opende een deur en liet me voorgaan, een grote kantoortuin in. Vijftig bureaus, waarvan zeker de helft bemand was. De meeste agenten die er zaten waren in uniform. Ze waren allemaal driftig aan het werk. Of deden alsof.

‘De afdeling moordzaken is daar,’ zei Mériguet, wijzend naar een rij kasten en een paar dode planten.

Terwijl ik hem volgde, voelde ik de blikken in mijn rug. Daar is ze. De zus van de dader. Ik hield mijn hoofd recht, maakte me breed en probeerde te doen alsof het me koud liet. Maar het liet me niet koud. Felix is geen moordenaar. Jullie vergissen je. Ik zou het iedereen willen toeschreeuwen.

We sloegen de hoek om, uit het zicht van de kantoortuin. De afdeling moordzaken bestond uit drie bureaus. Aan eentje zat een jonge agent die meteen wegkeek toen hij me zag. Aan het tweede bureau zat een vrouw van een jaar of zestig met halflang grijs haar en een bril die me vriendelijk toeknikte, maar geen woord zei. Het derde bureau was leeg.

Tegenover de bureaus bevond zich een kamertje zoals je in films over krantenredacties wel ziet, een glazen hok met luxaflex voor de ramen. De deur was gesloten.

‘Waar is inspecteur Fillon?’ vroeg ik.

Mériguet wisselde een blik met de vrouw. ‘Hij kan ieder moment komen,’ zei hij vervolgens.

‘Maar ik wil Felix zien!’ riep ik.

Hij knikte en grijnsde. ‘Koffie?’